

ב"ל (תל-אביב-יפו) 9718-05-11 - אורן בנימיני נ' המוסד לביטוח לאומי

ב"ל (תל-אביב-יפו) 9718-05-11 - אורן בנימיני נ' המוסד לביטוח לאומימחוזי עבודה תל-אביב-יפו
ב"ל (תל-אביב-יפו) 9718-05-11

אורן בנימיני

נגד

המוסד לביטוח לאומי

בית הדין האזורי לעבודה בתל-אביב-יפו

[15.02.2013]

כב' השופטת דגית ויסמן

נציג ציבור (מעבידים), מר רן ורדי

פסק דין

1. התובע, אשר עבד בתקופה הרלוונטית כנהג אמבולנס במד"א, מבקש שנכיר בפגיעה מיום 20.10.10 כפגיעה בעבודה.

2. המחלוקת בין הצדדים, כפי שנוסחה בישיבת הקד"מ היא: "האם ארע לתובע ארוע של פגיעה בעבודה ביום 20.10.10 והאם כדין דחה הנתבע את תביעתו לתאונת עבודה, האם יש קשר סיבתי בין עבודת התובע למצבו הרפואי?".

3. גרסת התובע לארוע מיום 20.10.10 היא כדלקמן: בבוקר יום 20.10.10 הוא יצא יחד עם מתנדבת השירות הלאומי, בשם תמר, לקריאה להעברת חולה לבית חולים סיעודי בשכונת דורה בנתניה. בעת שתמר עסקה ברישום פרטי המשימה, התובע עסק בפינוי החולה, העלאתו והורדתו מהאמבולנס. בזמן הורדת החולה, מאחר שהחולה היה כבד במיוחד, התובע כמעט מעד ותוך שהוא מנסה לעצור את נפילת מיטת החולה, קיבל מכה ונחבל בכף רגל ימין.

4. התובע נחקר בחקירה נגדית וכן העידו מטעמו גב' קרן יוסף, שהיתה חברתו באותה תקופה וגב' זיוה מדמון, העובדת במד"א ואשר הוזמנה על ידי התובע כעדה מטעמו.

5. גב' יוסף העידה בתצהירה שיומיים בדיוק לאחר הארוע היא ביקשה לצאת לרקוד עם התובע וזה סרב מאחר שנפגע מאלונקה בעת משמרת באמבולנס. עדותה לא עמדה בחקירה נגדית. הגב' יוסף העידה שפגשה את התובע לאחר הארוע והוא צלע והיה לו גבס על הרגל (עמוד 11 לפרוטוקול, שורות 1-3, 12-17). תיאור עובדתי זה אינו מתיישב עם התיעוד הרפואי, לפיו התובע התלונן לראשונה על פגיעה בכף רגל ימין בחדר מיון, ביום 24.11.10 (נ/1) ובאותו מועד נצפה כשהוא מתהלך "ללא צליעה" (ואין כל רישום לגבי גבס על הרגל). נציין שהעדה לא אמרה במפורש מתי פגשה את התובע וראתה אותו צולע או מגובס. עוד יש להדגיש כי התובעת העידה שבאותה תקופה לא נפגשה עם התובע על בסיס יומיומי או קבוע, כך שכלל לא ברור מתי ראתה את התובע. בנסיבות אלה, כאשר העדה לא היתה בעת הארוע ואף לא העידה שראתה את התובע סמוך לו, עדות זו אינה מעלה או מורידה בשאלה שבמחלוקת.

6. לאחר ששקלנו את הראיות, הגענו למסקנה כי דין התביעה להדחות. להלן יפורטו הנימוקים למסקנה זו - א. על פי ההלכה הפסוקה, יש לתת משקל לרישומים הרפואיים הסמוכים ביותר לקרות הארוע (דב"ע מט/ 0-23 הירשהרון - המוסד לביטוח לאומי, פד"ע כ 349 (1989); עב"ל (ארצי) 19750-12-11 גנטוס - המוסד לביטוח לאומי, 29.11.12).
- תעודה ראשונה לנפגע בעבודה הוצאה רק ביום 25.11.10 (נספח ז' לתצהיר התובע), למעלה מחודש לאחר הארוע הנטען. על פי האמור בתעודה זו, וכפי שאף עולה מהמסמכים שהוצגו בפנינו, רק ביום 24.11.00 התובע ביקר אצל אורטופד (ד"ר רוזן), אשר הפנה אותו לחדר מיון. בהפנייה של ד"ר רוזן (נ/2; נספח ה לתצהיר התובע), נרשם כי התובע מתלונן על "כאב גב תחתון, עם הקרנה לרגל שמאל, ללא חוסר שליטה בסוגרים" וכי הוא סובל מ: "חולשה של QUAD 3/5 משמאל - LOW BACK PAIN".
- כאמור, התעודה הרפואית הראשונה בה צוינה פגיעה בכף רגל ימין היא תעודת חדר מיון (נ/1), בה נרשם מפי התובע כי "נפלה עגלה על הכף רגל במשך חודש או יותר (חודשיים) בזמן עבודה".
- ב. העובדה כי רק במסמך חדר מיון נרשמה לראשונה תלונה על פגיעה בכף רגל ימין, אינה תומכת בגרסת התובע, מה עוד שעל פי רישום זה, הפגיעה היתה במועד לא ידוע, כחודש או חודשיים לפני הפניה לחדר המיון. כלומר, לא במועד שהתובע ציין.
- ג. ההסבר שהתובע נתן לעובדה שד"ר רוזן לא ציין פגיעה בכף רגל ימין, אינו משכנע: "כשהגעתי לבני רוזן אמרתי לו שקיבלתי מכה בברך וכתוצאה מזה שאני הולך בצורה לא נכונה זה גורם לי לכאבי הגב הישנים שלי, כשאני הולך בצורה לא מאוזנת זה משפיע על הגב שלי ואמרתי לו... הוא לקח את הדבר העיקרי והפך אותו משני ואת המישני הפך לעיקרי" (עמוד 15 לפרוטוקול, שורות 13-15 ור' גם בשורות 26-30). נזכיר שבהפנייה שד"ר רוזן נתן אין כל אזכור לצד ימין - רגל או איבר אחר בגוף ולעומת זאת, צוין במפורש שלתובע חולשת שרירים מצד שמאל.
- ד. על פי ההלכה הפסוקה, "בבוא בית הדין לקבוע עובדתית אם התרחשה תאונה במהלך העבודה אם לאו, עליו לייחס משקל רב ל'התבטאויותיו של תובע בסמוך לאחר האירוע הנטען, מועד שניתן להניח, כי האיש מסיח לפי תומו. בית הדין יעדיף, בדרך כלל, על פני התבטאויות מאוחרות יותר של תובע בעת הגשת התביעה לבית הדין' (עב"ל 248/98 פרץ - המוסד לביטוח לאומי, פד"ע לג 24. " (עב"ל (ארצי) 686/08 בראנסי - המוסד לביטוח לאומי, (תק-ארצי, 2009 (4) 523, 20.12.09).
- העובדה שרק בחדר המיון התובע ציין לראשונה פגיעה בכף רגלו הימנית, בזמן העבודה, אינה מתיישבת עם גרסת התובע.

ה. זאת ועוד: למעט טענת התובע כי נפגע בעבודה ביום 20.10.10, אין כל ראיה, ולו הקלושה ביותר, שתתמוך בטענתו שהוא אכן נפגע ביום זה, במהלך העבודה. על פי נ/1 (תעודת חדר המיון), התובע מסר שנפגע במועד לא ידוע, כחודש או חודשיים לפני הפניה למיון. כלומר, גם במועד סמוך יחסית לארוע, התובע לא ידע לציין מתי בדיוק נפגע. גם ימים ספורים לאחר הארוע הנטען, התובע לא זכר את תאריך הפגיעה. בעניין זה גב' מדמון העידה: "... יחד איתו מול המחשב ניסינו לאתר את הנסיעה. מצאנו את הנסיעה, הוצאנו את הדוחות, מילאתי את טופס בל 250..." (עמוד 3 לפרוטוקול, שורות 11-13).

כאשר התובע נשאל בנושא זה בחקירתו הנגדית, מסר גרסה מעורפלת (בעניין זה אין תימה, נוכח חלוף הזמן בין עדותו בבית הדין ובין הארוע). כך למשל, כאשר נשאל באיזו שעה ביום נפצע, השיב: "אני זוכר בסביבות הצהריים בין 10:30-11:00 ל - 15:00 - 16:00, זה היה באחת הנסיעות שלי לנתניה". כאשר נשאל כמה נסיעות ביצע לאחר הפגיעה, לא זכר (עמוד 14 לפרוטוקול, שורות 4-8).

ו. התובע לא מסר גרסה עקבית וקוהרנטית ביחס לפגיעה עצמה. בטופס התביעה לדמי פגיעה מיום 19.12.10 (צורף לכתב ההגנה), נרשם: "בעת הורדת חולה כבד מאד עם המיטה של מד"א מעדתי. מעדתי. ניסיתי לעצור את נפילת המיטה, קיבלתי מכה ונחבלתי בכף הרגל הימנית עם כל המשקל של המיטה והחולה על כף רגל ימין, כאבים אשר הקרינו לגב בנוסף" תיאור דומה ניתן אף בתצהירו של התובע (סעיף 14 לתצהירו).

לעומת זאת בחקירה נגדית התובע טען שהיתה תקלה באלונקה והיא לא נפתחה ועל רקע זה נחבל (עמוד 16 לפרוטוקול, שורות 27-29, עמוד 17, שורות 1-3).
ז. אנו סבורים כי די באמור לעיל על מנת לדחות את התביעה. למעלה מהצריך נציין כי בניגוד לעדות התובע בתצהירו (סעיפים 14-15) ובחקירתו הנגדית (עמוד 16, שורה 1), כי חש כאב מיד עם החבלה, במזכר שרשם (נספח ח' לתצהירו), ציין שרק למחרת הארוע החל לחוש כאב. אף סתירה זו, בנושא שולי יחסית, אינה תומכת במהימנות גרסתו של התובע. לגבי מזכר זה של התובע נעיר כי מאחר שאינו נושא תאריך ובהתחשב בעדותה המהימנה של גב' מדמון, אנו מקבלים את עדותה לפיה המזכר נרשם על ידי התובע על רקע העובדה שהממונה עליו סרב לחתום על טופס בל 250, היינו לאחר שהתובע פנה להכיר בארוע הנטען ולא בסמוך לו. מסיבה זו, המזכר כשלעצמו, אינו תומך בגרסת התובע.

7. התובע חזר בסיכומיו על טענות בנושא הצגת הקלטת שיחה שנערכה עם העדה, הגב' זיוה מדמון. נבהיר כי מדובר בעדה שהתובע זימן מטעמו, מבלי שנתנה תצהיר עדות ראשית טרם ישיבת ההוכחות. בעת שהעידה בחקירה ראשית, התובע ביקש להשמיע הקלטה של הפגישה עם העדה, על מנת לסתור את עדותה ואף ביקש להכריז על העדה כ"עדה עוינת". בקשתו נדחתה על ידי המותב (עמוד 6 לפרוטוקול). לא מצאנו בטיעוני התובע שפורטו בסיכומיו נימוקים לשנות את ההחלטה שניתנה. ראשית, אין זו הדרך להשיג על החלטה שניתנה. שנית, אם התובע ביקש להגיש ראיה מטעמו, היה עליו להקדים ולעשות כן בהתאם לכללי הדיון המקובלים, המשקפים הגינות בין הצדדים ולא להפתיע את העדה ואת הצד שכנגד בראיה חדשה. כך או כך, משטענת התובע היא שהמזכר אותו חתם ניתן לאחר הארוע (ב - 25.10.10 או ב - 26.10.10 - עמוד 4 לפרוטוקול, שורות 13-14), היינו סמוך לפנייתו לגב' מדמון, אנו סבורים כי מדובר בראיה בנושא יחסית שולי שאין בו לשנות את התמונה הכללית.

8. סוף דבר - התביעה נדחית.
כמקובל בהליכים מתחום הבטחון הסוציאלי - אין צו להוצאות.
ניתן היום, ה אדר תשע"ג, (15 פברואר 2013), בהעדר הצדדים.